

...Vreemd genoeg, dachten noch ik, noch de kolonel eraan, dat er in Oostende zo iets als een hulp-kwartiermeester-generaal bestond, tot wie men zich in dergelijke omstandigheden diende te wenden. Het was nochtans zo en die officier, in plaats van zich op de hoogte te stellen van hun aankomst, of op de ontschepping der troepen te letten, verreed volstrekt zich te laten zien.

In ieder opzicht teleurgesteld, stond ik op het punt naar het strand terug te keren, toen ik majoor DRUMMOND op de quai Imperial ontmoette en hem mijn geval vertelde. Hij vertoefde hier reeds enige tijd zodat hij met de plaats vertrouwd was. Hij raadde me aan naar Ghystelle te marcheren (een dorp op ongeveer zes mijl van Oostende), en, na er de nacht doorgebracht te hebben, terug te keren om mijn kanonnen, enz. te ontschepen. Terwijl wij aan het praten waren, daagde echter iemand op (ik ben vergeten wie het was) met de aangename tijding dat Ghystelle reeds volledig bezet was door het 16e Dragonders. Hij gaf me nochtans instructies in verband met zekere grote afdaken op ongeveer een mijl afstand, waar zijn paarden de vorige nacht werden ondergebracht. Dat was reeds een troost. Ik reed dadelijk heen om de plaats en de weg die er naartoe leidde te verkennen en keerde naar de baai terug precies toen het donker begon te worden. Daar vond ik een allerellendigst toneel van verwarring.

Onze zadels, garelen, bagage, enz. lagen nog steeds verspreid op het strand en de vloed, die nu opkwam, dreigde er weldra overheen te spoelen. Par surcroit de malheur, viel de regen bij stromen neer en barstte een onweer, dat gedurende de hele namiddag gebroed had, met buitengewoon geweld boven onze hoofden los. Het weerlicht was werkelijk vreselijk terwijl de orkaan die geweldig door de tuigage van de schepen hilde, slechts overtroffen werd door het lawaai van de luide ontladingen en het geratel van onophoudelijke donderslagen.

Intussen hadden onze mannen, die verblind waren door het weerlicht, enige lantarens van het schip geleend en waren druk bezig met de talrijke artikelen die nog ontbraken, op te sporen. De duisternis, tussen de helle bliksemflitsen in, was zo volkomen dat we slechts konden bijeen blijven door herhaaldelijk elkander toe te roepen. Met zeer veel moeite en voorzichtigheid konden we aan het tij ontsnappen, dat snel naar het vlakke strand toestroomde. Na eindelijk zoveel mogelijk onze spullen verzameld te hebben en onze paarden te hebben gezadeld (alles te zamen waren er zowat twee of drie ontsnapt) begonnen we, een beetje na middernacht, onze tocht naar de afdaken. Een hoefsmid en een man zonder paard marcheerden met lantarens aan het hoofd van onze colonne. De regen bleef in stromen neervallen, maar de bliksemschichten werden schaarser. De donder van het afdrijvend onweer klonk nu gedempt vanuit de verte. Onze weg liep door de stad. Om deze te bereiken, moesten we over een uitspringende gracht bij middel van een zeer lichte houten brug. Misschien was de helft van de colonne erover,

toen ze krakend instortte. Ieder die er zich op dat ogenblik op bevond, viel in het slijk en zij die in de achterhoede marcheerden, waren volledig afgesneden.

Hier stonden we voor een dilemma. Hoe moest, zonder kennis van de streek en zonder gids, de achterhoede van de colonne zich bij ons vervoegen? Hoe moesten de mannen in de gracht er met hun paarden worden uitgehaald? Gelukkig was niemand ernstig gekwetst. De diepte bleek niet groot, wellicht niet meer dan zes of acht voet. Die volstond echter om al onze pogingen om de paarden er uit te helpen, te doen mislukken. Gelukkig hoorden ons enkele Belgische soldaten van een naburige wacht, die we nog niet opgemerkt hadden. Ze kwamen ons te hulp. Een van hen stak de gracht over en aanvaardde de achterhoede van onze colonne en de manschappen die in de diepte lagen, naar een andere poort te leiden. Een andere vergezelde ons naar de quai Impérial waar we, na een weinig wachten, eindelijk verzameld waren, druipend van de regen en stervend van koude en honger.

Op de quai was het stil en donker. Een enkel licht straalde vaag door de vochtigheid uit een schemerige lamp boven de deur van een café waar nog mensen aanwezig waren. De enige geluiden die de stilte van de wijk verbraken, waren het plassen van de regen en het kletteren van onze stalen scheden en van de paardenhoeven, terwijl we moedeloos vertrokken. We kronkelden langs schaars-verlichte wegen die mij onbekend voorkwamen, want het was mij in de duisternis onmogelijk de smalle straten te herkennen waar ik in de namiddag zo haastig doorgereden was. Alleen de weerschijn op de natte stenen verhoogde een weinig de klaarte. Na gedurende enige tijd deze omweg gevolgd te hebben, begon ik te vrezen dat ik de baan gemist had, toen we andermaal op een Belgische wacht stieten. Dank zij hun aanwijzingen en geleide bereikten we eindelijk de buitenbareel. Hier werden we weer opgehouden, daar de officier van dienst weigerde ons uit te laten. Een woordenwisseling volgde. Ik vergeet de bijzonderheden, maar alles eindigde met het openen van de poort.

Eenmaal uit de stad, hoopten we spoedig ons logies te bereiken. We hadden amper honderd yards afgelegd, toen we bevonden dat dit doel verder lag dan we ons ingebeeld hadden en dat nieuw geduld van ons werd vereist. De regen had de vettige grond zo glibberig gemaakt, dat onze paarden nauwelijks op hun poten konden blijven staan en de baan, die langs de smalle kruin van een dijk liep, met grachten aan weerszijden, verplichtte ons voorzichtig te zijn en traag te marcheren. Ieder ogenblik hinderde de val van het ene of andere paard de colonnes. Onze lantarens gingen uit. Na gedurende geruime tijd gereden te hebben, klopten we ten langen laatste de bewoners van een huis langs de weg op, en stelden vast, dat we ons doel voorbij waren. Niet vóór 2 uur in de morgen slaagden wij erin de afdaken te vinden. Het waren eindeloos lange gebouwen die tot een zagerij behoorden. Ik weet niet tot welk nut, terzij om er planken in op te stapelen, enz., want ze waren nu ledig. Ze bleken echter prachtig geschikt voor ons, daar we, in één daarvan, al onze paarden op rij konden stellen aan éne zijde, terwijl de manschappen de andere innamen. Een

hoeveelheid hooi en wat stro, door onze voorgangers achtergelaten, maakte in zulke omstandigheden een waardevolle aanwinst uit voor mens en dier. Al onze vreugden zijn het gevolg van een tegenstelling. Ieder zou het ellendig genoeg gevonden hebben de nacht te moeten doorbrengen onder zulke twijfelachtige bescherming als ons door deze afdaken geboden werd en dit, op de koop toe, in natte kleren. Na twaalf uur uitputtend werk, blootgesteld aan het slechte weder, beschouwden wij ze als paleizen. En, na zo goed als de omstandigheden het toelieten, voor onze arme beesten te hebben gezorgd, maakten we ons gereed voor de rust die we nodig hadden en waar we zó naar trachtten.

Ik lag reeds in wat hooi verscholen, toen luitenant LEACHES, die op verkenning was uitgeweest, bericht bracht dat er in een naburig molenhuis nog mensen waren, die bereid waren ons tot morgen onderdak te verschaffen. We trokken er heen en werden binnengeleid in de keuken, een echt toonbeeld van netheid. We troffen er de brave vrouw en een van haar werklieden die reeds bezig waren met vuur te maken en - onverwachte weelde - wat koffie te bereiden. Zij voegde bij deze vriendelijkheid het aanbod van twee bedden, die graag en dankbaar door de luitenants INGLEBY en BILL werden aanvaard. Wat mij betreft, verkoos ik mijn natte kleren niet uit te trekken om ze 's morgens toch weer te moeten aantrekken. Daarom bedankte ik. Niettegenstaande onze vermoeienis, waren we allemaal zo verfrist door de koffie, dat we een aangenaam uur doorbrachten pratend met onze vriendelijke gastvrouw en gekkend met haar knecht Coché, een soort goedgehumeurd, zwakzinnig Caliban. Eindelijk begon de slaap zwaar te wegen op onze oogleden. De dame trok zich in haar kamer terug, Coché verborg zich hier of daar, en, achteroverleunend in onze oud-modische stoel met hoge rugleuning, waren we ons spoedig van alles onbewust.

14e.-Ontwaakte uit mijn slaap precies toen de grijze dageraad de voorwerpen in de keuken zichtbaar begon te maken. Mijn gezellen sliepen nog vast. Zonder ze te storen, zocht ik stil mijn weg naar de deur en bevond me weldra in een prettige kleine tuin, versierd en doorsneden met hoge hagen of groene muren wier jonge bladeren, nog maar amper ontwikkeld, van het helderste groen waren. Ik vond deze schermen, die de bedden doeltreffend beschutten, en waarin menige vroege bloem reeds bloeide, verrukkelijk. Het was de eerste maal dat ik deze brise-vents, of beukenhagen zag, die ik nadien zo gewoon vond. De morgenlucht was heerlijk. Mijn klederen waren droog geworden, terwijl ik rustte. Ik gevoelde me weer comfortabel en gelukkig terwijl ik door de tuin slenterde en genoot van het morgenlied der vogelen. De hele buurt was er vol van. Ik had voor altijd in dit kalm en, zoals ik toen oordeelde, liefelijk verblijf willen vertoeven. Eén voor één kwamen mijn gezellen te voorschijn en we verloren geen tijd om andermaal op weg te gaan ten einde de poort van Oostende te bereiken zodra ze zou geopend worden.

Sass of Schlickens, waar we de nacht doorgebracht hadden, is de haven van het Brugse kanaal. Vandaar vertrekt de trekschuyt van Oostende naar die stad. Een dorp kan men het niet noemen, daar er slechts enkele kleine huizen staan

in verband met het kanaalbedrijf, benevens enkele zaag- en andere molens, gedreven door de wind. Omgeven door moeras, is het een droeve, comfortloze plaats, hoewel ik dit, in de vroege morgen, door de groenende schermen in de tuin van de molenaar, niet bemerkte...

(vervolgt)

A.C. MERCER

§ § § § § § § §

OOSTENDSE NUMISMATIEK

Medailles met betrekking tot inhuldiging standbeeld Leopold II

De inhuldiging van het standbeeld en bijhorend monument van Leopold II, gebeurde op zondag 19 juli 1931 door Koning Albert en Koningin Elisabeth in aanwezigheid van Prinses Clementina (dochter van Leopold II) en een massa personaliteiten.

Deze plechtigheid werd opgeluisterd met een optocht van schoolkinderen en vele vaderlandse groeperingen.

Ter deze gelegenheid werden 4 medailles geslagen om deze gebeurtenis te herdenken.

Alle hieronder beschreven medailles zijn van de hand van de heer G. DEVREESE.

1. medaille in verzilverd brons Ø 50 mm

recto : hoofd Leopold II met lange baard links gericht
G. DEVREESE

verso : over het ganse veld een tekst in 7 lijnen :
ONTHULLING / VAN HET STANDBEELD / LEOPOLD II /
OOSTENDE 19-7-1931 / INAUGURATION /
DU MONUMENT / LEOPOLD II

2. medaille in verguld brons Ø 50 mm

zelfde beeltenis en tekst als vorige medaille

3. medaille in verzilverd brons met bol en ring Ø 50 mm

zelfde beeltenis en tekst als onder het nummer 1 maar met bol en ring

4. medaille in verguld brons met bol en ring Ø 50 mm

zelfde beeltenis en tekst als vorige medaille

Edwin LIETARD

§ § § § § § § §

NOG TOT EIND VAN DIT JAAR IS ONZE VERZAMELING OOSTENDSE PENNINGEN TENTOONGESTELD IN HET MUSEUM VAN ONZE KRING.

ZAG U ZE REEDS ?